

Karinthy Frigyes: G?gicse

2009 július 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Szeretnék valahogy megismerkedni velük, mert Pestig még négy órát megy a vonat és a lapokat kiolvastam. Csinos, barna asszony és kissé kövéres úr és Bübüke, aki hatéves lehet, de még szoknyában járattják. Odafigyelek.

— Bübüke, mit kell mondani a bácsinak?

— Köszönöm tépen.

— Köszönöm tépen? Jaj, te aranyos! Nézd, kérlek, Aranka, hogy csücsöríti azt a kis száját, mikor azt mondja: tépen! Jaj de édes ez a gyerek. Te!! ... Te drágaság.

Aztán.

— Bübüte, tit szejet Bübüte, a nénit, vad a báci?

Bübüke: A Majiszta nénit.

Mariska néni: Jaj, te mindjárt megeszlek! Méj szejeti Bübüte a Majiszta nénit? Ude azéj, mej az ad neki cutojtát.

Bübüke: Igen.

Mariska néni: Hallod? Azt mondta, igen. Hallottad, hogy mondta?

A bácsi: Hát a báci nem szejeti a Bübüte? Na, megállj! Moszt haratszit a báci.

A bácsi tényleg haragszik. Durcásan elfordul Bübükét?l és az egyik ujját durcásan a szájába dugja. Haragosan néz Bübükére és összecücsöríti a száját. Bübüke nem bánja. Az asszony könyörögve néz rám, mintegy elképedve, hogy hogy lehet egy gyerek ilyen édes. Tényleg, milyen egy édes egy ilyen gyerek. Nem is olyan édes.

Továbbá.

— Bübüte, most diditézni kell Bübütének. Ajukálni kell.

Bübüke nyafog, nem akar aludni.

— Bübüte, idenézz, néni, meg bácsi is ajutál. Idenézz; látod? Neked is muszály.

Be akarják csapni a gyereket, hátrad?nek, behúnyják a szemüket és úgy tesznek, mintha aludnának. Bübüke figyelni ?ket, nem merik kinyitni a szemüket. Végre megúnják és tényleg elalusznak. Egyedül maradunk Bübükével. Nagyon unom magam, meg fogok ismerkedni a gyerekekkel.

— Bübüte, — kezdem — méjt nem ajutál?

Bübüke felém fordul és mély megvetéssel néz végig.

— Nevem Réz Jeromos — mondja Bübüke hidegen és határozottan. — Az úrnak nem vagyok Bübüke. Ezeknek az vagyok, szegényeknek, mert rokoni viszony köt hozzájuk és el kell nézmem a gyengeségüket. Részint belátásból, mert ?k azt hiszik, hogy nagyon kedvesek, amikor így gügyögnek nekem és nincs szívem hozzá, hogy kiábrándítsam ?ket, részint pedig számításból, mert néhány évig náluk leszek most, ?k gondoskodnak rólam és mondhatom, így kényelmesebb nekem, mintha magamnak kellene megkeresnem a kenyeremet, feln?tt gyanánt. Ezzel szemben én tartozom nekik kedvesnek és bájosnak és gyermetegnek lenni. ?k például azt mondják nekem: »Bübüte«, mire én selypítve felelek nekik, mert ez nekik örömet okoz, úgy látszik, hogy a pénzükért joguk van hozzá, hogy úgy mulassanak, ahogy ?k tudnak. Ezek társadalmi félszégések uram és én alkalmazkodom és kíváncsian kérdez?sködöm és csudálkozom, mikor mindenféle butaságokat mondanak nekem a vasútról, meg a madarokról és úgy teszek, mintha ?k nagyon imponálnának nekem, hogy mindent tudnak és én semmit se tudok. Alkalmazkodom, de higgye el, nehezemre esik sokszor.

— Uram, igazán sajnálom önt.

— Ne sajnáljon. Ha felnövök, nekem is lesz gyerekeim és gügyögve fogok beszélni vele és tanítani fogom és imponálni fogok neki és az szót fogad nekem. Az emberek, ha id?sebbek lesznek és rájönnek, hogy senki se hallgat rájuk, bosszúból gyereket szülnék maguknak, hogy legyen valaki, aki el?tt játszhatják a feln?ttet és mindentudót. De most ne zavarjon, gondolkodom.

<http://het-s.freeweb.hu>

Ajánló